

РЕШЕНИЕ

№ 2242

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева

Калинка Илиева

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **992** по описа за **2021** година докладвано от съдия Красимира Желева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Като разгледа докладваното от съдия К. Ж. касационно административно наказателно дело № 992 по описа за 2021 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на териториална дирекция /ТД/ на Национална агенция по приходите /НАП/ - С. против решение от 22.12.2020 г., постановено по административно наказателно дело № 13398/2019 г. по описа на Софийски районен съд, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 443753 – F483135/21.06.2019 г., издадено от директор на офис „Център“ в ТД на НАП – С., с което на А. Б. М., ЕГН: [ЕГН], адрес: [населено място], [улица], № 16, ет. 1 е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 39 422.50 лв. /тридесет и девет хиляди четиристотин двадесет и два лева и петдесет стотинки/ на основание чл. 80а, ал. 1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „г“ вр. чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ.

В касационната жалба касаторът навежда доводи относно неправилността и незаконосъобразността на оспорваното решение. Прави възражение за прекомерност на направените разноски на първа инстанция, тъй като в съдебно заседание не му е предоставена информация за изплатен хонорар в размер на 1500 лв. Претендира

юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лв.

Касаторът – ТП на НАП – С., редовно призован, представлява се от юрк. Е. с пълномощно по делото, която пледира за отмяна на първоинстанционното решение и потвърждаване на наказателното постановление.

Ответникът – А. Б. М., редовно призован, представлява се от адв. Ж. с пълномощно по делото, който оспорва касационната жалба, като излага аргументи за неоснователността ѝ, и претендира разноски за адвокатски хонорар.

За Софийска градска прокуратура – редовно призована, се явява прокурор К., който изразява становище за неоснователност на жалбата.

Касационната жалба, подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, е процесуално допустима.

Разгледана по същество, в пределите на касационната проверка по чл. 218 от АПК, Административен съд – София – град, XXIII касационен състав, намира за неоснователна по следните съображения: Софийски районен съд с решение 22.12.2020 г., постановено по административно наказателно дело № 13398/2019 г. по описа на съда, е отменил НП № 443753 – F483135/21.06.2019 г., издадено от директор на офис „Център“ в ТД на НАП – С., с което на А. Б. М. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 39 422.50 лв. /тридесет и девет хиляди четиристотин двадесет и два лева и петдесет стотинки/ на основание чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. „г“ вр. чл. 53, ал. 1 от ЗДДФЛ. За да постанови оспореното решение, районният съд е приел за установено, че административнонаказателната отговорност на ответника е ангажирана незаконосъобразно. Основанията за това са допуснати съществени процесуални нарушения, които ограничават правото на защита на жалбоподателя и са самостоятелно основание за отмяна на издаденото наказателно постановление. Като такива се сочат: първо, изтичането на тримесечния преклузивен срок, който започва да тече от откриване на нарушителя, за съставяне на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, визиран в разпоредбата на чл. 34, ал. 1, б. „в“ от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/, което опорочава процесното НП като такова, издадено на негодно основание; второ, констатирано е, че наказващият орган е създал изначална доказателствена празнота в предмета на доказване, като не е описал в процесното НП всички извършени действия от НАП по цялата проверка. С това свое поведение административнонаказващият орган /АНО/ е нарушил задължението си да осъществи пълен анализ на събрания материал, а на основание чл. 11 от ЗАНН и основния принцип, визиран в разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НПК, за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона.

Основните възражения на касатора са, че съдът неправилно е приел, че са налице описаните по-горе съществени процесуални нарушения и неправилно е отменил процесното НП на тези основания.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно. Правилно е констатирал районният съд, че процесният АУАН е издадени от компетентен орган съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗАНН и на основание Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г., че същият е съставен при спазване на условията в чл. 40 от ЗАНН – в присъствието на двама

свидетели, като е връчен в същия ден на нарушителя, и че констатираната липса на описани единни граждански номера на свидетелите по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 7 от ЗАНН не е основание да не се издаде наказателно постановление, доколкото се касае за неточност, която може да бъде преодоляна по реда на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН. Относно процесното НП правилно първоинстанционният съд е приел, че то е издадено от компетентен орган съгласно Заповед № ЗЦУ-ОПР-17/17.05.2018 г. и че въпреки, че това не е сторено в срока по чл. 52, ал. 1, изр. 1 от ЗАНН, това не влияе на неговата законосъобразност, тъй като срокът е инструктивен, а преклузивният срок по чл. 34, ал. 3 от ЗАНН е спазен.

По отношение на спазването на законоустановените срокове по чл. 34 от ЗАНН в обжалваното решение е констатирано, че АУАН не е годно основание за издаване на НП, защото е издаден след изтичане на тримесечния преклузивен срок, визиран в разпоредбата на чл. 34, ал. 1, б. „в)“ от ЗАНН.

С оглед представените писмени доказателства настоящият състав споделя направените изводи от първоинстанционния съд, че още въз основа на Протокол № П – 22221018099623-073-001/21.12.2018 г., издаден от И. Е. Д. – главен инспектор по приходите, и съдържащите се в него данни е било установено нарушението и е бил открит нарушителят.

Правилно районният съд се е обосновал с посочване на данните от т. 7 „Притежавани банкови сметки от лицето“ от цитирания протокол, тъй като именно от тях е видно, че проверяващият орган е отразил, че на 12.06.2012 г. е постъпила сума в размер на 250 000 щатски долара по сметка на ответника в Банка Г., А., а по отношение на произхода на постъпилите по банков път средства е посочил изрично, че на 31.05.2012 г. е бил подписан договор между ответника и Б. Д., като последният е представил декларация, в която сочи, че той е превел сумата на ответника именно по договор за заем. Проверяващият орган се е позовал още на приложени копия на договора с Б. Д. и техни преводи, копие от фактура от П. И. САЩ, копие от потвърждение за получено удостоверение, копие на удостоверение за притежавани акции, копия на банкови бордера за движение по банкова сметка в Банка Г., А.. В този смисъл съдът не кредитира изложеното в касационната жалба твърдение, че в рамките на първата проверка, завършила с Протокол № 22221018099623-073-001/21.12.2018 г., не са събрани доказателства относно това дали е налице заем, кога е получен той, дали е върнат и дали същият е бил деклариран в НАП. Наведените твърдения от касатора категорично си противоречат с писмените доказателства по делото и по-конкретно с изложените от проверяващия орган данни в цитирания протокол. В тази връзка ирелевантно е и възражението в касационната жалба, че едва в резултат на извършената втора проверка, възложена с Резолюция № П – 22221019051514-040-001/19.03.2019 г., и представената във връзка с нея обяснителна записка на ответника – 10 – 94 – 01.150/27.03.2019 г., е установено нарушението.

При така установените факти настоящият състав възприема изводите на първоинстанционния съд, че тримесечният преклузивен срок за съставяне на АУАН е започнал да тече от 21.12.2018 г. – датата на първата извършена проверка, и е изтекъл на 21.03.2019 г. В този смисъл, тъй като процесният АУАН е издаден на 19.04.2019 г. – след изтичане на преклузивния срок, той не е годно основание за издаване на процесното НП и последното следва да се отмени поради допуснатото съществено процесуално нарушение.

Във връзка с гореизложеното, а именно че административното нарушение и нарушителят са били установени още към 21.12.2018 г. с Протокол № 22221018099623-073-001/21.12.2018 г., следва да се отбележи, че АНО, издавайки процесното НП, не е описал всички извършени действия от НАП по цялата проверка. Напротив АНО се е ограничил да обсъди и анализира единствено и само действията по втората проверка, negliжирайки предходни действия и представяйки фактическа обстановка, която не отговаря на хронологичните събития. В този смисъл правилно в обжалваното решение съдът е възприел, че АНО с това свое поведение е нарушил своето задължение да осъществи пълен анализ на събрания материал, както и основния принцип, визиран в разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НПК, за обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона, създавайки изначална доказателствена празнота в предмета на доказване и допускайки съществено процесуално нарушение, с което се ограничава правото на защита на жалбоподателя.

С оглед изложеното, като е отменил издаденото НП, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да се остави в сила. Не се установиха касационни основания за неговата отмяна.

Релевираното от касатора възражение за прекомерност на направените разноси на първа инстанция настоящият състав намира за неоснователно. На основание чл. 18, ал. 2 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения присъденото в полза на ответника по настоящото дело от първоинстанционния съд адвокатско възнаграждение отговаря на минималните размери с оглед материалния интерес по делот.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София, XXIII касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 22.12.2020 г., постановено по административно наказателно дело № 13398/2019 г. по описа на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.